

TVRÁŽĚ•K POD PANTOFLEM

ĀĖtrtek, 10 zĀĭĀ™Ā- 2015

VšobecnĀ si moje okolí myslí, Āje jsem Āenská tvrdá a protoĀje jsem schopná zatlouct hĀ™ebík do zdi aniĀby musela následnĀ volat odborníka na vystavení nové, Āje snad ani neexistuje problém, který bych nezvládla. Tedy o tom je pĀ™esvdĀena hlavnĀ Āenská Āást osazenstva našeróní malé vesniĀky. Názory té druhé poloviny jsem ješete nemĀla odvahu zjišerónitovat, protoĀje jim vlastnĀ fušerónuju do Ā™emesla, a jak znám pány tvorstva, nebude jejich mínĀní asi moc lichotivé...

Ovšerónem nikdo není dokonalý, a tak i já jsem zĀ™ejmĀ nĀkde pochybila ve své „vládĀ Āeleznou pĀstí“ všerónemu a všerónem kolem sebe. ZaĀalo to celkem nenápadnĀ - moje pitbulka zaĀla stárnout. A jak ubíhaly mĀsíce a posléze i roky, dĀlala si Āím dál víc co chtĀla a kdy a jak chtĀla. Pověly jako „k noze“, nebo „zĀsta“ zmizely v propadlĀšeróniti Āasu a pokud jsem je nĀkdy vylovila, pitbulka se zatváĀ™ila nahluchle (coĀpochytila od páníĀka), a odbloumala nĀkam z doslechu a pokud moĀno i z dohledu. Mezitím pĀ™ibyly dvĀ koĀjezevĀík, kteĀ™í mi poskytli nové pole pĀsobnosti pro moje výchovné snažení. První koĀka, holka, byla uĀ na první pohled rozmazlená princezna a na druhý pohled mĀ v tom jenom utvrdila. Ale s ní jsem ten mocenský souboj tak úplnĀ neprohrála; celkové jsme skonĀily tak nĀkde uprostĀ™ed - já pán, ty pán. UĀ si ode mĀ nechá vykartáĀovat Āi ostĀ™íha srst a vyĀistit ušeróni, aniĀby mĀ sekla. Na oplátku já uĀ od ní ani neoĀekávám, Āje by tĀ™eba pĀ™išerónila na zavolání nebo Āje by v mé posteli spala projednou soubĀnĀ s mýma nohama a ne napĀ™íĀ. Dalšeróní pĀ™írutek, se mnou dodnes boxuje velmi stateĀnĀ a urputnĀ, takĀje tenhle boj je zatím nerozhodný. On mĀ nauĀil povel „otevřít oči“ a já ho nauĀila ješerónitĀ lepšeróní povel „vypadni“, ale tím jsme dospĀli k doĀasnĀ remíze a jak to bude dál, ani jeden z nás netušeróní. A poslední, kocourek, dnes uĀ roĀní, ten se mnou ani ĀádnĀ bitvy svádĀt nemusel. PĀ™iznám se, Āje si mĀ ochoĀil od první minuty a dodnes jsem se z téhle závislosti nedostala. Ale protoĀje to úĀasnĀ zvíĀ™átko, které Āte myšerónlenky, za celý rok byla snad jenom jedna Āi dvĀ situace, kdy jsem na nĀj houkla. V tom pĀ™ípadĀ neposlechl, poctivĀ dokonĀil, co zaĀal - hrnul se na jídelním stole do mého talíře ovšerónem jídlo na talíř Āi jenom oĀuchal, kouknul na mĀ se znaĀným pohrdáním (ty toho nadĀlášeróni pro jedno Āuchnutí) a se stolu seskoĀil. Nikdy víc tam nešerónel, kdyĀ jsme jedli. Ale situace, ve které mi došerónlo, Āje je to nĀco šerónpatnĀ, nastala kupodivu pĀ™ed kurníkem. Krmila jsem jako kaĀdý podveĀer slepice a jedna araukána postávala za plastovou popelnicí, v které mám uĀ namíchané krmení. Byla zvyklá, Āje jí tam vĀdycky hodím pár zrn jenom pro ni... Ten veĀer jsem se rozhodla, Āje milá slepiĀka muĀje dlabat s ostatními v jednom hejnu, z jejich beĀného krmítka, a nic jsem jí nehodila stranou. Pak jsem šerónla po jiné práci a kdyĀ jsem se za pĀ hodiny vrátila, tahle araukána tam ješerónte poĀ™ád postávala a trpĀlivĀ Āekala. No coĀ, tak jsem jí tam nakonec to zrní hodila, ale jen jserón to udĀlala, došerónlo mi, Āje teĀ uĀ si mĀ docela slušerónnĀ vychovala nejenom zvíĀ™átka domácí, ale dokonce blbá slepice… V tom případě neposlechl, poctive dokončil, co začal - hrnul se na jídelním stole do mého talíře - ovšerónem jídlo na talíř Āi jenom ocuchal, kouknul na me se znaĀným pohrdáním (ty toho nadelášeróni pro jedno cuchnutí) a se stolu seskocil. Nikdy víc tam nešerónel, kdyĀ jsme jedli... A pak kdo je tady pánem? HELENA Touto krásnou pĀ™íhodou vzpomínám na kamarádku, která mi zmizela "z obrazu". Ráda jsem ji Āetla, stejnĀ jako vy... Kde je ti, Heli, asi konec?